

USTAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE

Broj: U-III-1673/2015

Zagreb, 25. svibnja 2017.

Ustavni sud Republike Hrvatske, u Drugom vijeću za odlučivanje o ustavnim tužbama, u sastavu sutkinja Ingrid Antičević Marinović, predsjednica Vijeća, te suci Mato Arlović, Snježana Bagić, Davorin Mlakar, Antun Palarić i Miroslav Šumanović, članovi Vijeća, u postupku koji je ustavnom tužbom pokrenuo [REDACTED] kojeg zastupa [REDACTED], odvjetnik u Dubrovniku, na sjednici održanoj 25. svibnja 2017. jednoglasno je donio

O D L U K U

- I. Ustavna tužba se usvaja.
- II. Ukidaju se:
 - presuda Županijskog suda u Dubrovniku broj: Gž-88/15 od 4. ožujka 2015. i
 - presuda Općinskog suda u Dubrovniku broj: Povrv-268/14 od 1. prosinca 2014.
- III. Predmet se vraća Općinskom sudu u Dubrovniku na ponovni postupak.
- IV. Ova odluka objavit će se u "Narodnim novinama".

O b r a z l o ž e n j e

I. POSTUPAK PRED USTAVNIM SUDOM

1. Ustavnu tužbu podnio je [REDACTED] (u daljnjem tekstu: podnositelj), kojeg zastupa [REDACTED], odvjetnik u Dubrovniku. Ustavna tužba je pravodobna i dopuštena.

Ustavnu tužbu podnosi protiv presude Županijskog suda u Dubrovniku broj: Gž-88/15 od 4. ožujka 2015. (u daljnjem tekstu: osporena presuda), kojom je preinačena presuda Općinskog suda u Dubrovniku broj: Povrv-268/14 od 1. prosinca 2014. (u daljnjem tekstu: prvostupanjska presuda), na način da se održava na snazi rješenje o ovrsi broj: Ovrv-1005/14 od 16. travnja 2014., u dijelu kojim je podnositelju kao tuženiku (u parničnom postupku) odnosno ovršeniku (u ovršnom postupku) naloženo da Sanitatu Dubrovnik d.o.o., kao tužitelju odnosno ovrhovoditelju, naknadi iznos od 1.105,00 kn sa zateznim kamatama i isplati mu troškove ovršnog postupka,

troškove parničnog postupka te trošak nagrade odvjetniku za sastav žalbe. Prvostupanjskom presudom ukinut je u cijelosti platni nalog sadržan u rješenju o ovrsi.

1.1. Podnositelj smatra da su mu sudskom odlukom povrijeđena ustavna prava zajamčena člancima 14. stavkom 2., 26. i 29. stavkom 1. Ustava Republike Hrvatske ("Narodne novine" broj 56/90., 135/97., 113/00., 28/01., 76/10. i 5/14.).

Uz ustavnu tužbu podnositelj je podnio prijedlog za odgodu ovrhe pozivom na članak 67. Ustavnog zakona o Ustavnom sudu Republike Hrvatske ("Narodne novine" broj 99/99., 29/02. i 49/02. - pročišćeni tekst; u daljnjem tekstu: Ustavni zakon).

2. Za potrebe ustavnosudskog postupka, a na temelju članka 69. alineje 3. Ustavnog zakona, zatražen je i pribavljen spis Općinskog suda u Dubrovniku broj: Povrv-268/14.

II. ČINJENICE I OKOLNOSTI PREDMETA

3. Postupak koji je prethodio ustavnosudskom postupku, pokrenut je na temelju ovrhovoditeljevog (Sanitat Dubrovnik d.o.o.) prijedloga za ovrhu protiv podnositelja kao ovršenika od 16. travnja 2014., u kojem ovrhovoditelj navodi da mu podnositelj po osnovi naloga za plaćanje dnevnih parkirališnih karata duguje iznos od 1.105,00 kn. Javni bilježnik je u povodu prijedloga donio rješenje o ovrsi na temelju vjerodostojne isprave, kojim je podnositelju naloženo da u roku osam (8) dana namiri navedenu tražbinu te je određena ovrha radi prisilne naplate tražbine. Protiv rješenja o ovrsi podnositelj je podnio prigovor u kojem je tvrdio da je naplata dnevne karte nezakonita. Postupak je nastavljen kao u postupku prigovora protiv platnog naloga.

3.1. U obrazloženju prvostupanjske presude, kojom je ukinut platni nalog sadržan u rješenju o ovrsi, istaknuto je:

"Naime, ocjena je ovog suda da korisnik usluge konkludentnom radnjom i to parkiranjem vozila na parkirnom mjestu nesporno iskazuje volju da koristi usluge parkiranja, no navedenom radnjom ne iskazuje izričitu namjeru u pogledu trajanja korištenja usluge, niti pristanak na ponudu tužitelja da koristi uslugu u dnevnom trajanju, pa sud zaključuje da navedena odredba općih uvjeta u spornoj Odluci nema učinak.

Nadalje, životno je i općepoznato da se usluga parkiranja vozila na javnoj površini po svojoj prirodi i svrsi u pravilu ne koristi u dužem trajanju od nekoliko sati, te da je parkiranje na javnoj površini u trajanju cijelog dana iznimno, dok je predmetnom Odlukom uređeno upravo suprotno, te je parkiranje u trajanju cijelog dana uređeno kao pravilo, a satno parkiranje kao iznimka.

Uzimajući u obzir općepoznatu činjenicu da je uređenje korištenja usluge parkiranja prije donošenja sporne Odluke bilo uređeno na način da je bilo predviđeno samo satno parkiranje, te da se u slučaju duljeg parkiranja uz neplaćanje parkirne karte plaćala ugovorna kazna u unaprijed utvrđenom iznosu i to na isti način na koji se sada naplaćuje dnevna karta, sud zaključuje da je prava volja pri donošenju općih uvjeta koji su sastavni dio predmetne Odluke bila upravo da se sankcionira činjenica da je korisnik usluge propustio platiti cijenu usluge, a ne da se uvede redovno korištenje javnih parkirališta u trajanju cijelog dana. Na ovaj zaključak dodatno

ukazuje i općepoznata činjenica da su javna parkirališta malobrojna u odnosu na brojnost motornih vozila u prometu, da se u pravilu nalaze na mjestima gdje je povećan protok motornih vozila i potreba za kraćim zadržavanjem, iz kojih razloga su na nekim od javnih parkirališta od strane gradova i općina uvedena i vremenska ograničenja u trajanju od nekoliko sati nakon kojih nije moguće ponovno u istom danu koristiti uslugu parkiranja vozila.

Osim navedenog, svakako je za istaknuti da je suprotno načelu savjesnosti i poštenja, te načelu jednakosti činidbi, tvrditi da činjenica neplaćanja sata korištenja usluge parkiranja predstavlja pristanak da se plati cijena parkiranja u trajanju od 24 sata. Naime, ocjena je ovog suda da je korisnik usluge parkiranja samim činom parkiranja iskazao volju da koristi navedenu uslugu, dok okolnost da nije platio minimalni iznos korištenja usluge daje pravo davatelju usluge da potražuje isplatu cijene usluge za vrijeme koje je usluga korištena, pa i zatezne kamate koje bi korisnik zbog kašnjenja bio u obvezi platiti, no nikako ne daje pravo davatelju usluge da zbog neplaćanja cijene usluge potražuje unaprijed određeni iznos neovisno o pruženoj usluzi.

Slijedom navedenog, a kako su odredbe predmetne odluke temeljem koje tužitelj naplaćuje potraživanje koje je predmet postupka po ocjeni ovog suda u suprotnosti s prisilnim odredbama Zakona o obveznim odnosima u smislu čl. 37. st. 2. Ustavnog zakona o Ustavnom sudu Republike Hrvatske ('Narodne novine' 99/99, 29/02. i 49/02), sud je utvrdio da tužitelj nema pravo potraživati isplatu cijene dnevne parkirne karte, te je odlučio kao u točkama I. i II. izreke presude o glavnoj stvari."

3.2. Na navedenu presudu tužitelj (ovrhovoditelj) je izjavio žalbu u kojoj, između ostalog, ističe:

"Dakle, iz navedenog je razvidno da se prvostupanjski sud, kao razlogu za donošenje pobijane odluke i odbijanja tužbenog zahtjeva tužitelja, odnosno o suprotnosti Odluke Grada Dubrovnika sa prisilnim propisima, pogrešno poziva na čl. 37. st. 2. Ustavnog zakona o Ustavnom sudu Republike Hrvatske, budući da, kako je ranije navedeno i obrazloženo, predmetna Odluka Grada Dubrovnika nije 'drugi propis' u smislu čl. 37. st. 2. Ustavnog zakona.

Dakle, članak 37. st. 2. Ustavnog zakona ne upućuje na prisilni propis, kako to pogrešno zaključuje prvostupanjski sud, nego se ta odredba Ustavnog zakona odnosi na 'druge propise', a predmetna Odluka Grada Dubrovnika, iz navedenih razloga, nije 'drugi propis' u smislu čl. 37. st. 2. Ustavnog zakona.

Članak 322. st. 1. Zakona o obveznim odnosima, kojega prvostupanjski sud, kada u obrazloženju pobijane Presude navodi da je 'potraživanje koje je predmet postupka po ocjeni ovoga suda u suprotnosti sa prisilnim propisima Zakona o obveznim odnosima', uopće ne spominje. Dakle, prvostupanjski sud ne obrazlaže s kojim je to odredbama prisilnog propisa suprotno predmetno potraživanje."

3.3. U odgovoru na žalbu podnositelj upućuje na to da je Odluka o organizaciji, načinu naplate i kontrole parkiranja u Gradu Dubrovniku ("Službeni glasnik Grada Dubrovnika" broj 12/09.; u daljnjem tekstu: Odluka Grada Dubrovnika) od 15. prosinca 2009., ukinuta presudom Visokog upravnog suda Republike Hrvatske (u daljnjem tekstu: Visoki upravni sud) broj: Usoz-125/2012-6 od 30. svibnja 2014. Ističe:

"Naime, Visoki upravni sud Republike Hrvatske ukinuo je Odluku o organizaciji, načinu naplate i kontrole parkiranja u gradu Dubrovniku donesenu 15. prosinca 2009. godine kao nezakonitu zbog neusklađenosti odluke s višom pravnom normom. Da bi ova odluka mogla proizvoditi pravne učinke mora biti usklađena s Zakonom o sigurnosti prometa na cestama i Zakona o lokalnoj i područnoj

samoupravi. Ova odluka je ukinuta kao nezakonita iz dva razloga. Prvi razlog je nepostojanje suglasnosti ministarstva nadležnog za unutarnje poslove a drugi je razlog prekoračenje ovlasti Gradonačelnika grada Dubrovnika jer sukladno Zakonu o lokalnoj i područnoj samoupravi jedino ovlašteno tijelo za donositi ovakvu vrstu odluke je gradsko vijeće grada Dubrovnika te zbog toga Odluka o organizaciji, načinu naplate i kontrole parkiranja u gradu Dubrovniku nije mogla, niti može proizvoditi pravne učinke, a samim time ne postoji moja obveza prema tužitelju (...)"

3.4. U povodu žalbe tužitelja, Županijski sud u Dubrovniku donio je osporenu presudu, u kojoj se, između ostalog, ističe:

"Prvostupanjski sud pogrešno zaključuje da su odredbe Odluke o organizaciji i načinu naplate i kontrole parkiranja u Gradu Dubrovniku (Službeni glasnik Grada Dubrovnika broj: 12/09 - u daljnjem tekstu: Odluka), u suprotnosti s prisilnim odredbama Zakona o obveznim odnosima ('Narodne novine' broj: 35/05 i 41/09 - dalje: ZOO).

Prema stavu ovog suda, a koje je zauzeto i u ranijim odlukama, pravna osnova za naplatu parkirališne karte je ugovor o korištenju javnog parkirališta što ga je korisnik sklopio s organizatorom parkirališta time što je parkirao svoje vozilo na javnom parkiralištu pod naplatom.

Tuženik je, parkiravši svoje vozilo na javnom parkiralištu s naplatom, s organizatorom parkiranja sklopio ugovor o korištenju javnog parkirališta uz korištenje dnevne parkirališne karte, te je time prihvatio opće uvjete ugovora o korištenju javnih parkirališta s naplatom. Tuženik je imao mogućnost kupiti satnu kartu za parkiranje i istaknuti je s unutarnje strane vjetrobranskog stakla, odnosno istu kupiti putem SMS-a.

Kako je tuženikovo vozilo bilo parkirano u naznačene dane na javnom parkiralištu s naplatom, a na vozilu s unutarnje strane vjetrobranskog stakla nije bila istaknuta satna karta, a kako tuženik ne tvrdi da je kupio satnu kartu SMS-om, smatra se da je ugovorio s organizatorom parkinga ugovor o parkiranju uz korištenje dnevne karte.

Plaćanje dnevne karte omogućava korištenje javnog parkirališta u zoni za koju je dnevna karta plaćena u trajanju od 24 sata, te se prema stavu ovog suda ne radi o propisivanju ugovorne kazne za korisnika parkiranja jer niti je ugovorna kazna propisana izrijekom Odluke niti ista proizlazi iz sadržaja Odluke.

Presuda Visokog upravnog suda, kojom je ukinuta Odluka stupila je na pravnu snagu dana 18. lipnja 2014. godine.

Ukidanjem Odluke ne dira se u pravne posljedice što ih je ta Odluka, kao podzakonski općenormativni akt, proizvela do momenta ukidanja. Dakle, navedena presuda Visokog upravnog suda ne utječe na postojanje ugovornih odnosa nastalih do 18. lipnja 2014. godine. Ugovorni odnosi nastali do 18. lipnja 2014. godine ne mijenjaju se. Sklopljeni ugovori obvezuju ugovorne strane, bez obzira je li pokrenut parnični postupak za ostvarenje tih tražbina."

III. PRIGOVORI PODNOSITELJA

4. Obrazlažući istaknute povrede ustavnih prava, podnositelj u opširnoj ustavnoj tužbi navodi da je već u postupku pred prvostupanjskim sudom isticao kao bitne prigovore da se od dana stupanja na snagu presude Visokog upravnog suda, kojom se ukida Odluka Grada Dubrovnika, u postupcima koji nisu pravomoćno dovršeni, više ne mogu primjenjivati odredbe ukinute Odluke, da su odredbe o tzv. dnevnoj parkirališnoj karti iz ukinute Odluke ništetne zbog svoje suprotnosti s načelom savjesnosti i poštenja te jednakosti činidbi, da je tzv. "dnevna parkirališna karta" po

svojem sadržaju, svrsi i svim drugim elementima posve identična ranijoj "novčanoj kazni" zbog neplaćanja parkiranja, koju je Ustavni sud ukinuo 2009. godine pa da odredbe o dnevnoj parkirališnoj karti nisu u suglasnosti s Ustavom i zakonom, odnosno da su ništetne. Zatim ističe da su odredbe o parkirališnim zonama i cijenama na javnim parkiralištima ništetne i iz razloga što su parkirališna mjesta bila određena bez potrebne suglasnosti Ministarstva unutarnjih poslova Republike Hrvatske te od strane gradonačelnika koji ih nije bio zakonski ovlašten donositi. Navodi da zaključci gradonačelnika Grada Dubrovnika o utvrđivanju zona, vremena i cijena na javnim parkiralištima nisu bili javno objavljeni u "Službenom glasniku Grada Dubrovnika" pa stoga ni ne obvezuju podnositelja. Ističe da navedene prigovore prvostupanjski sud u svojoj presudi nije uopće razmotrio jer je smatrao da je tužba u konkretnom sporu "dostatno neosnovana", a na tu presudu se on nije mogao žaliti jer je u cijelosti bila donesena u njegovu korist. Smatra da se drugostupanjski sud, odlučujući po žalbi protustranke, osim paušalno, uopće nije osvrnuo na te njegove, ranije istaknute, prigovore pa stoga smatra da je osporena presuda arbitrarna jer ne sadrži ozbiljne, relevantne i dostatne razloge za ocjenu kakva je odlukom dana.

Osim toga, podnositelj ističe:

"13. Nadalje, u konkretnom slučaju Županijski sud u Dubrovniku postupio je protivno pravilu propisanom člankom 58. stavkom 5. Ustavnog zakona o Ustavnom sudu, primijenivši odredbe podzakonskog propisa (Odluke o organizaciji i načinu naplate i kontrole parkiranja u Gradu Dubrovniku ('Sl. glasnik Grada Dubrovnika', br.: 12/09.) koje u vrijeme donošenja osporene presude nisu bile na snazi, jer su ukinute odlukom Visokog upravnog suda.

(...)

14. Osporena presuda Županijskog suda u Dubrovniku, posl. br. GŽ-88/15 od 4. ožujka 2015., u suprotnosti je i s dosadašnjim pravnim shvaćanjima Ustavnog suda RH: 'o primjeni odredbi ukinutog propisa nakon stupanja na snagu odluke o njegovom ukidanju' izraženim u odluci Ustavnog suda RH, broj: U-III-662/2013 od 28. veljače 2013.; 'o trenutku nastupanja nezakonitosti odredbi ukinutog podzakonskog akta' izraženim u odluci Ustavnog suda RH, broj: U-III-1797/2009 od 10. lipnja 2009.; te 'o pravnim posljedicama ukidanja propisa na ugovorne odnose koji se temelje na ukinutom propisu i o trenutku nastanka ništetnosti ugovora' izraženim u odluci Ustavnog suda RH, broj: U-III-213/2000 od 27. ožujka 2000.

(...)

Stoga, sukladno pravnom pravilu 'a fortiori (ratione)' i načelu ustavnosti i zakonitosti, ako se ukinuti zakon (kao propis višeg ranga) od dana stupanja na snagu odluke o ukidanju nesporno ne smije primjenjivati (čl. 58. st. 5. Ustavnog zakona o Ustavnom sudu RH), onda se tim više, ukinuti opći akt (kao propis nižeg ranga) od dana stupanja na snagu odluke o njegovom ukidanju također ne smije primjenjivati. Suprotno tumačenje bi bilo protivno ne samo načelu ustavnosti i zakonitosti i naprijed navedenom pravilu tumačenja pravnih normi, već i pravnoj i životnoj logici.

Nadalje, prema pravnom pravilu 'lex superior derogat legi inferiori', propis koji je na nižoj razini u hijerarhiji pravnih propisa neće biti primijenjen ukoliko je u suprotnosti s propisom višeg ranga u hijerarhiji pravnih propisa.

16. Zbog razloga opisanih i obrazloženih pod točkama 4.-15. obrazloženja ustavne tužbe osporena drugostupanjska presuda Županijskog suda u Dubrovniku, posl. br. GŽ-88/15 od 4. ožujka 2015., je u suprotnosti s izričitim i jasnim ustavnim odredbama (čl. 5. i 19. Ustava RH; čl. 37. st. 2. i čl. 58. st. 5. Ustavnog zakona o Ustavnom sudu RH) koje sudovima priječe primjenu propisa (općeg akta) koji je

očito nesuglasan s Ustavom i zakonom ili je već utvrđeno da je nesuglasan s zakonom, te se stoga istom grubo narušava pravo na pošteno suđenje i objektivni pravni poredak, zbog razvidne i grube povrede načela ustavnosti i zakonitosti, te načela pravednosti, jednakosti stranaka i pravne sigurnosti.

Na opisani način osporena presuda je očito samovoljna i arbitrarna i time je njome povrijeđeno ustavno pravo podnositelja ustavne tužbe na jednakost pred zakonom (čl. 14. st. 2. Ustava), na jednakost pred sudovima (čl. 26. ustava) i na pravično suđenje iz čl. 29. st. 1. Ustava."

Ustavnom sudu predlaže usvajanje ustavne tužbe, ukidanje osporene presude i vraćanje predmeta na ponovni postupak te objavu odluke u "Narodnim novinama". Također, predlaže i donošenje rješenja za odgodu provedbe pravomoćne i ovršne prvostupanjske presude preinačene osporenom presudom.

IV. OCJENA USTAVNOG SUDA

5. S obzirom na navode ustavne tužbe, Ustavni je sud razmotrio ustavnu tužbu s aspekta eventualne povrede prava na pravično suđenje, zajamčenog člankom 29. stavkom 1. Ustava, koji u mjerodavnom dijelu glasi:

"Članak 29.

Svatko ima pravo da zakonom ustanovljeni neovisni i nepristrani sud pravično i u razumnom roku odluči o njegovim pravima i obvezama ...
(...)"

Pri razmatranju ustavne tužbe podnositelja, Ustavni sud polazio je od stajališta da se sudski postupci moraju provesti u skladu s ustavnim načelom vladavine prava kao najvišom vrednotom ustavnog poretka Republike Hrvatske, pa tumačenje mjerodavnog prava u svakom konkretnom slučaju ne smije proizlaziti iz njegove arbitrarne i proizvoljne primjene već mora uvažavati zahtjeve prava na pravično suđenje sadržane u članku 29. stavku 1. Ustava.

Ustavno pravo na pravično suđenje propisano člankom 29. stavkom 1. Ustava jamči zaštitu od arbitarnosti u odlučivanju sudova i drugih državnih tijela. Obrazloženja sudskih odluka odnosno odluka drugih nadležnih tijela koja ne sadrže ozbiljne, relevantne i dostatne razloge za ocjenu kakva je odlukom dana, upućuju na zaključak o arbitarnosti u postupovnom i/ili materijalnom pravnom smislu.

5.1. Primjenjujući navedena pravila na konkretan slučaj, u ovom ustavnosudskom postupku zadaća je Ustavnog suda bila utvrditi može li se način na koji je u konkretnom slučaju proveden parnični postupak, odnosno način na koji su sudovi obrazložili svoje odluke, smatrati arbitrarnim te je li takvim postupanjem povrijeđeno podnositelju pravo na pravično suđenje (odlučivanje) zajamčeno člankom 29. stavkom 1. Ustava.

Ustavni sud podsjeća da je zaštita ustavnih prava podnositelja ustavnih tužbi u pojedinačnim slučajevima neodvojiva od temeljne ustavne zadaće Ustavnog suda da "jamči poštivanje i primjenu Ustava Republike Hrvatske" (članak 2. stavak 1. Ustavnog zakona).

Također se podsjeća i na međunarodnu obvezu koje se Republika Hrvatska dužna pridržavati, izrečenu u predmetu Europskog suda za ljudska prava *Broniowski protiv Poljske* (presuda, veliko vijeće, 22. lipnja 2004., zahtjev br. 31443/96):

"184. ... imperativ održavanja legitimnog povjerenja građana u državu i pravo koje ona stvara, inherentan vladavini prava, zahtijeva od vlasti da eliminiraju disfunkcionalne odredbe iz pravnog sustava i isprave izvanpravnu praksu (*to rectify the extra-legal practices*)."

Sukladno tome, sve pravne norme koje se primjenjuju u ustavnosudskim postupcima moraju se tumačiti tako da pridonose ostvarenju tih zadaća.

6. Ustavni zakon u članku 58. razrađuje sredstva i uvjete pravne zaštite za osobe čija su prava povrijeđena pravomoćnim pojedinačnim aktom, koji je donesen na temelju zakona (ili drugog propisa) ukinutog odlukom Ustavnog suda (*mutatis mutandis* ovo se pravilo primjenjuje i na slučajeve kada je propis ukinut presudom Visokog upravnog suda - Visoki upravni sud od 2012. godine u nadležnosti ima ocjenu zakonitosti općih akata).

Člankom 58. stavkom 5. Ustavnog zakona propisano je:

"Članak 58.

(...)

(5) U postupcima u kojima o pravnoj stvari, do dana stupanja na snagu odluke Ustavnog suda kojom se ukida zakon, odnosno ... pojedina njihova odredba, nije pravomoćno odlučeno, a taj se zakon, odnosno drugi propis neposredno primjenjuje u toj pravnoj stvari, ukinuti zakon ... ili njihova ukinuta ili poništena odredba neće se primjenjivati od dana stupanja na snagu odluke Ustavnog suda."

6.1. Stavak 5. članka 58. Ustavnog zakona odnosi se upravo na konkretan slučaj podnositelja. Naime, riječ je o postupku u kojem o pravnoj stvari, do dana objave presude Visokog upravnog suda kojom se ukida sporni propis, nije pravomoćno odlučeno, a taj se propis neposredno primjenjuje u toj pravnoj stvari. Iz stavka 5. proizlazi da se takav ukinuti propis neće primjenjivati "od dana stupanja na snagu odluke Ustavnog suda", odnosno od dana objave presude Visokog upravnog suda kojom je propis ukinut (isto proizlazi i iz odredbe stavka 2. članka 55. Ustavnog zakona, koja propisuje da "ukinuti ... drugi propis ... prestaje važiti danom objave odluke Ustavnog suda u 'Narodnim novinama'").

7. Uzimajući u obzir odredbu stavka 5. članka 58. Ustavnog zakona, imajući pritom na umu da je u konkretnom slučaju riječ o ugovornom odnosu u kojem je jedna od strana ugovornog odnosa javna vlast, Ustavni sud ocjenjuje da je praksa Ustavnog suda u predmetu broj: U-III-662/2013, na koju se podnositelj poziva u ustavnoj tužbi, primjenjiva u konkretnom slučaju. U obrazloženju navedene odluke Ustavni sud je utvrdio: "Prema tome, proizlazi da je u konkretnom slučaju Visoki upravni sud primijenio odredbe zakona koje u vrijeme donošenja osporene presude nisu bile na snazi, jer su ukinute odlukom Ustavnog suda. Stoga Ustavni sud utvrđuje da je time Visoki upravni sud postupio protivno pravilu propisanom člankom 58. stavkom 5. Ustavnog zakona." Ustavni sud ocjenjuje da je i odluka u predmetu broj: U-III-5708/2010 također mjerodavna u konkretnom slučaju. U njoj je izneseno stajalište da "ukinuti zakon i drugi propis ... prestaju važiti danom objave odluke

Ustavnog suda u "Narodnim novinama". Prema tome, odluke Ustavnog suda imaju učinak samo za ubuduće (*pro futuro*), što bi u konkretnom slučaju značilo da sve sudske odluke donesene nakon objave presude Visokog upravnog suda kojom se ukida osporeni propis, nisu valjane.

8. Primjenjujući stajališta iznesena u navedenim odlukama na konkretan slučaj, Ustavni sud polazio je od sljedećih utvrđenja koja su ustavnopravno relevantna za ocjenu je li se u slučaju podnositelja postupilo suprotno članku 58. stavku 5. Ustavnog zakona.

Osporene sudske odluke donesene su na temelju Odluke Grada Dubrovnika, koja je važila od 24. prosinca 2009. do njezinog ukidanja presudom Visokog upravnog suda - objavom presude, 18. lipnja 2014. Prema tome, budući da je prvostupanjska presuda donesena 1. prosinca 2014., a osporena presuda donesena je 4. ožujka 2015., proizlazi da su sudovi primijenili odredbe podzakonskog propisa koji u vrijeme donošenja presuda (i prvostupanjske i drugostupanjske) nije bio na snazi jer je ukinut presudom Visokog upravnog suda. Stoga Ustavni sud utvrđuje da su sudovi postupili protivno pravilu propisanom člankom 58. stavkom 5. Ustavnog zakona.

9. Ustavni sud ističe da je u predmetu iste činjenične i pravne naravi broj: U-III-5956/2016 od 1. ožujka 2017. donio rješenje kojim je ustavnu tužbu odbacio, jer je ocijenio da ne postoje pretpostavke za odlučivanje o biti stvari.

Nadležno vijeće u predmetu koji se razmatra u ovom ustavnosudskom postupku, uputilo je predmet na Stručni sastanak Ustavnog suda radi zauzimanja načelnog stajališta o primjeni članka 58. stavka 5. Ustavnog zakona.

Ustavni sud je na Stručnom sastanku održanom dana 9. svibnja 2017. zauzeo stajalište o primjeni navedenog članka Ustavnog zakona, koje je izraženo u točkama 6. i 7. ove odluke.

10. Sagledavajući sva prethodna utvrđenja kao cjelinu, Ustavni sud smatra da u konkretnom slučaju sudovi nisu u obrazloženjima svojih presuda iznijeli ozbiljne, relevantne i dostatne razloge koji bi mogli opravdati njihove odluke, odnosno svoja stajališta nisu obrazložili na način koji otklanja svaku sumnju u arbitrarnost postupanja i odlučivanja. Drugim riječima, prema ocjeni Ustavnog suda, propuštanjem da uzmu u obzir i referiraju se na činjenicu da je u međuvremenu ukinut propis na temelju kojeg je podnositelj obvezan na isplatu po osnovi naloga za plaćanje dnevnih parkirališnih karata, povrijedili su pravo podnositelja na pravično suđenje zajamčeno člankom 29. stavkom 1. Ustava.

11. Budući da je utvrdio povredu ustavnog prava zajamčenog člankom 29. stavkom 1. Ustava, Ustavni sud nije razmatrao povrede ostalih ustavnih prava na koje je podnositelj svojom ustavnom tužbom ukazao.

12. Slijedom navedenog, na temelju članaka 73. i 76. Ustavnog zakona, odlučeno je kao u točkama I., II. i III. izreke.

Odluka o objavi (točka IV. izreke) temelji se na članku 29. stavku 1. Ustavnog zakona.

13. Budući da je ustavna tužba usvojena, zahtjev podnositelja za donošenje privremene mjere odgode ovrhe osporene presude nije razmatran.

PREDSJEDNICA VIJEĆA
Ingrid Antičević Marinović, v. r.

Dostava (U-III-1673/2015):

1. ██████████, odvjetnik
██████████, 20000 Dubrovnik
- za podnositelja
- uz povrat originala
2. Županijski sud u Dubrovniku
Dr. Ante Starčevića 23, 20000 Dubrovnik
- na broj: GŽ-88/15
3. Općinski sud u Dubrovniku
Dr. Ante Starčevića 23, 20000 Dubrovnik
- uz povrat spisa broj: Povrv-268/14
4. "Narodne novine" d.d. - radi objave
5. Centar za evidenciju i dokumentaciju Suda
6. Spis

Suglasnost ovog otpremka s izvornikom ovjerava
Pomoćnica glavnog tajnika Ustavnog suda
za ustavnosudsko poslovanje

Vladimir Vodanović